

for den unge Mand, der gjør, at han føler sær-
ligt Kald for den militære Bane; men hvad der
saa træffende blev sagt om Soldaten for nogle
Dage siden, det Selvsamme kan siges om Office-
rerne: de ere ogsaa Mennesker. Officererne ere
ogsaa Mennesker, de skulle leve og leve under de
samme Vilkaar som alle Andre, og derfor maa
deres Livsvilkaar stilles saaledes, som de stilles
for andre dygtige Mænd i andre Stillinger.
Nu er det ganske vist, at, naar man kommer til
at overveie, hvor Meget man da bør give til Be-
falingsemændene, er det umuligt at sige, om 2000
eller 2200 Rd. har truffet det Rette, og jeg skal
ikke her gaa ind paa nogenformelt Detail af
Sagen; men jeg skal give Dem en Anvisning paa
en praktisk Vej, som de Herrer kunne gaa, for at
komme til en sikker Bestemmelse af, om det Re-
sultat, de komme til, er fornuftigt og betryggende
for at faae Officerer af den Bestaffenhed, som man
skal have. Vi kunne se hen til Tiden 1842, da
der blev givet Betalingsbestemmelser for Hærens
Befalingsmænd. De Befalingsmænd, som ind-
traadte i Hæren efter den Tid, og alle de, som
med Glæde bleve i Hæren de 6 Aar derefter, disse
Mænd var det, mine Herrer, som senere kæmpede
ved Slesvig og i Sundeved, det var dem, som
senere kæmpede ved Fredericia og ved Sled, det
var dem, som udfastede Planerne til alle disse
Slag og sørgede for, at de bleve gennemførte.
Altsaa, mine Herrer, Løn Befalingsmændene for-
holdsvis paa samme Maade, som de bleve lønede
1842, saa ville de faae de samme Frugter, som
man den Gang høstede, saa ere de sikke paa at
unge, dygtige Mænd søge til Hæren. Naar de
derfor undersøge Forskjellen mellem Pengeværdien
i 1842 og nu, ville De let komme til Erkjendelse
af, om de Lønninger, som gives, og de, som fore-
slaaes og vedtages, virkelig ere gode. Hertil maa
ogsaa søies, som det ærede Medlem her ved Siden
af bemærkede, at den Gang var det saaledes, at
de ældre Officerer havde Udsigt til Statsembeder,
medens de nu kun have Udsigt til en Alders-
grændse, der affpærker dem Veien. Jeg skal
leilighedsvis henlede det ærede Udvalgs Opmærksom-
hed paa et enkelt Detailpunkt, som jeg beder det
tage i Betragtning. Det er nemlig det, at naar
der er Tale om de forskjellige Embeder, der staa
til Raadighed for Hærens Befalingsmænd, og om
de Løfter, der indeholdes i den gjældende Hærløvs
som ogsaa i dette Lovforslag, har det ikke over-
ordentlig stor Betydning. Der blev af det ærede
Medlem ved Siden af udtalt en Vefslagelse; som
jeg tilfulde deler, over, at det ikke har været mu-
ligt at lade Hærens ældre Officerer faae Udgang
til forskjellige civile Embeder. Men jeg skal gjøre
opmærksom paa, at de Løfter, som her ere givne
til de yngre Befalingsmænd, ikke have Stort at
sige. I 1860 blev det lovet de daværende Re-
serveofficerer og Reserveunderofficerer, at de skulde
faae fortrinlig Udgang til visse Embeder, i 1867

gjorde man Antallet af dem, der vare kvalificerede
til at søge disse Embeder, meget større, idet man
udvidede Bestemmelsen til at gjælde Sekond-
lieutenanter og Korporaler. I Loven 1870 om
Lønninger ved Postvæsenet fik visse Postexpe-
dienter Udgang til de samme Embeder, som
man tidligere havde givet Hærens værnepligtige Be-
falingsemænd fortrinlig Udgang til. Nu er der
tillige ved Lov om Søværnets Ordning foreslaaet,
at Underofficerer af Søværnet skulle have den
samme Udgang, og naar jeg ser hen til det fore-
liggende Finantslovsforslag, finder jeg en Bemærk-
ning om, at den ærede Indenrigsminister agter at
oprette en ny Institution, nemlig Postbuddrenge,
som maaske om nogle Aar ogsaa ville blive
kvalificerede til fortrinnsvis at have Udgang til de
samme Embeder — altsaa stiller det sig klart for
mig, at det, de Paagjældende faae, er noget over-
ordentlig Lidt. Jeg bemærker dette til det ærede
Udvalgs nærmere Overveielse, og jeg skal som
Supplement tilføie, at naar der ogsaa staa i denne
Lov — det staa isørigt enslydende i, hvad jeg i
sin Tid har foreslaaet, saa at det, jeg fremsører,
ikke indeholder nogen Anke imod det nuværende
Lovforslag — at de faste Underofficerer have Ud-
gang til visse Embeder, maa jeg gjøre opmærksom
paa, at de civile Embeder under Kjøbstadkommu-
nerne forvinde med 1878, og de andre, der ere
forbeholdte dem Udgang til, nemlig Soldassistent-
poster, gives i saa ringe Antal, at der, saavidt
jeg erindrer, fra 1867 til 1872 kun har været 2
Underofficerer, der ere blevne befordrede paa denne
Maade. Jeg har henledt det ærede Things Op-
mærksomhed paa dette; thi naar man ikke skaffer
Udfløb for Befalingsmændene til forskjellige civile
Embeder, men staa dem ihjel ved en Aldersgrændse,
er det nødvendigt at tage dette meget nøie i Be-
tragtning, naar man vil fastsætte de Lønninger, de
skal have.

Jeg skal endnu kun kortelig omtale de Me-
niges Uddannelse. Det er jo desværre ikke saa-
ledes, at vi skulle undersøge, hvilken Uddannelse
der i og for sig er den bedste; der lyder jo her
ikke Flertal af Stemmer for at forlange Uddan-
nelsestiden ud over det Bestaaende; men det, som
her er Spørgsmaal om, er netop, hvor langt man
kan gaa ned, det gjælder her at finde Minimums-
grændsen, og det er mig klart, at det ikke er van-
skeligt at finde denne Minimumsgrændse.
Den kan og den bør efter min Opfattelse ikke
sættes lavere end den, hvortil Hærens Befalings-
mænd gennemgaende have Tillid, thi det er netop
Officererne, der skulle bruge Mandstabet, og det
gjælder her, at de, som skulle føre Folkene, maa
have samme Tillid til deres Mandstabs Uddannelse,
som den enkelte Mand maa have til det Vaaben,
som han skal bruge. Jeg maa her navnlig med
et Par Ord henlede Udvalgets Opmærksomhed paa
Uddannelsen, saaledes som den her er foreslaaet
for Hærens Fodfolk. De Herrer vilde erindre, at